

κι' ως κοχλάζει με γούρπον έντός
μία χύτρα μεστή ρασιόλων
ας κοχλάζη τό στήθος παντός.

Είς καλύβας όρμουν χωρικάς
ανάκληθθα σμήνη τών Ούνων,
κι' έκιδώκουν μακράν γενικάς
τών άφώνων, τών χρήστων, τών χλούων.

'Αγωνίζου, χορεία δασκάλων,
ύπό τόμους στρυφών άνωμάλων.
Μή Σχολών καταργήσεις δεχθής
κι' άς γνωσθή τώ χορώ τώ λογάδι
πώς άν μείνη βιώδης ώς ίχθύς
γενησάμεθ' άλίπασται γάδοι.

Αυτά δικαιοτάτα δικαίως έκστομίζονται
πό δασκάλους δυστυχείς και τών γραμμάτων κρίσεις,
του μόνου μ' άπαρίμφορα και μεταχάς ψωμίζονται

Έγουν ώς επίδωρα τους όπερουντελικούς.
Αλλά κι' έμεις άς κρύφωμεν υπό μυρσίνης κλαδών
άλατριμένον γάδον,
ές σπύσωμεν την φλόγα των νά την άναρπύσωμεν
διά λαμπρών σπινθήρων,
έμίσως την άτέλειαν του γάδου νά σαλπύσωμεν
και πύραν τών Γαβείρων.

Μά πριν νά γίνουν όλα αυτά, δίξου όπό τρίς 'στην πλά-
γάδι γάδων άνοστε χωρίς μιá στάλ' άλάτι. [τη,

Συνέδριον τών ποντικών άρδενικών και θηλυκών.

Είς τους ευδαίμονας καιρούς τής ιεράς Κορόνας,
όπου χρυσούς ύπόσχεται πρós τους Ρωμικούς αϊώνας,
του Θεωάρικη την στακτιή φερομένην ρειθύνοντα
και τό στακτι καππίλο,
μής 'στ' άλλα τά περίεργα του κράτους γαγονότα,
πού στρίβουν τό τερρίλο,
μαζεύτηκαν κι' οι ποντικοί τών Έσωτερικών
εις μέρος μυστικών,
και κάποιος γεροπόντικας τοιαύτα προσφώνει
κι' όλους τούς συγκαίνει.

«Ω ποντικίνας προσφίλει και ποντικοί βαρβάτοι,
όπου χαλά καθίνας σας και Βασιληά κρεββάτι,
και σείς τά ποντικίδια με τά μικρά ματάκια,
πού μόλις τώρα βγαίτε τά πρώτα σας δοντάκια,
εις τής Κορόνας σκίφει τον κραταίον Ποντίσικα,
πού τόσα Νομοσχέδια ξεροπόντικα γαλίσιχα.

»Πρός δε και τό δημόσιον τό χρίος έξεχώρισε
κι' άφού τον όρμον ήνοιξε πρós τας καινοτομίας,
τών γάτων τό προσωπικόν σπουδαίως περιώρισε
χάριν τής βελτιώσεως και τής οικονομίας.

»Πηδύσεται, χορεύσεται, και τής Κορόνας ζήτω,
τόν κελίον Κορόνιον σωτήρα μες κηρύτω,

τὸν κάπαντα τὸν συρρέτον λυσίωντων πελεμίων,
ὅπου γιὰ 'μᾶς τοὺς ἔτραπε τὸ Κεντρικὸν Τμήμα.

«Κι' ἄργι ὅτ' ὄν ὄρμον ἔμειναν οἱ νυχοποδραχτοὶ
μὲ στόματα πινάωντα,
κι' ἂν εἶχαν ὡς ἐπίσημοι τοῦ Δημοσίου γάτοι
τὰ νόμιμα προσόντα,
εἰς γῶσιν ὅπως εἴρομεν τὸν συνειδηζόντων
πὺς τῶρα θὰ καταργηθῇ κι' ὁ νόμος τῶν προσόντων.

»Φόλα 'στους γάτους... ἄσ' κλειὲς καθ' ἕλα πλέον εἶθε,
αὐξάνεσθε, πληθύνεσθε, καὶ γάτους μὴ ροβήθε.
Χαρὶς 'στὴν ἀπροσδοκίτων τοῦ Κορόνα σοφίαν
οἱ γάτοι γάδοι θὰ γενοῦν ἀπὸ τὴν ἀτραξίαν,
καὶ σείς ἐν ἡσυχίᾳ
θὰ πρῶγετε τὰρχεῖα,
ποῦ κρύπτουν κάθε σοβαρὸν ὑπόθεσιν τοῦ κράτους,
ἐμπιστευμένη ἄλλοτε 'στους δημοσίου γάτους.

»Τοιαῦτα διελάλησε πληθύση: τῆς Βουλῆς
τῶν γάτων ὁ πολέμιος ὁ ποντικολιγῆς,
τὸ γένος δὲ τῶν ποντικῶν τὸ πονηρὸν κι' εὐτράπελον
τοῦ γεραροῦ Ποντίφραξ γεραιὸν τὰς θυσίας,
θὰ χρωσθῆ παντοτεινὰ 'στὸν Μπακρυπα Στακτοκάπελον
πᾶσαν ἀσφάλειαν ζωῆς, τιμῆς, περιουσίας.

»Ναί, ποντικίνας προσφιλεῖς καὶ φίλοι ποντικοί,
φιλιάνθρωπος μὲς ἔσωσε κι' ἀβρά πολιτικῆ.
Μὰ πόσην τέρψιν ἐμελλε καθίει νὰ δοκιμάσῃ
ἂν ὁ Ποντίφραξ ἤθελε 'στ' αὐτίκα του νὰ κρεμάσῃ
ὅθ' ὤνταντα ποντικίνα
ὡς εἶδος σκυλακάρηξ,
πρὸς ἔνδοξιν τῆς πρὸς ἡμᾶς ἀγάπης του κι' εὐνοίας,
πεισμώνων τοὺς γαμφύνονας κι' ἀγρίους Παιουσιᾶς.»

(Εἶπεν αὐτὰ τῶν ποντικῶν ὁ γηραιὸς ποντικακρὸς
πρὸς ὄλους τοὺς ἀμύστακας καὶ τοὺς μουστακαλλήδες,
κι' ἔκ τῆς χαρῆς ἐπίταξε ἦψλά ἦψλά σὰν Ἴκαρος
κι' ἰσπρίγγισαν Κορόναρος πολλοὶ καπανταῖδες,
κι' ἰρόδους μὴ ροβούμενοι τῶν γάτων καὶ γατιῶν
ἐτρόχισαν τὰ δόντια των γιὰ φάγωμα χαρτιῶν.

(Κι' ἐνθ' ὅτ' ἄρχεῖν πόντικοι ἠνδούσαν σοβαροὶ
ἔστρώσανε κι' ὁ Φασουλῆς ντυμένους Ἀρλεκίνους,
κι' ὡς μόνος ἀντιπρόσωπος τοῦ ποντικού Σουρῆ
μὲ μπαλαρίνας ποντικῶν ἔχορεψε κι' ἐκείνος
πολλὰς μαζούρακας, πὰ ντὲ κάτρ, μπυστόν, συρτοῦς, καγκί-
κι' ἦταν νὰξικαρό, ἔτσι: κανεὶς ἀπὸ τὰ γέλοια.) [λα.]

Ἐμβατήριον βαρβάτων κι' ἄδικα παυμένων γάτων.

Νιάου νιάου... σκηωθῆτε γάτοι, γάταις καὶ γατιῶ,
κι' ὄλοι πάρετε φωτιά.

Νιάου νιάου, κι' ὁ μεγάλος Κορόνογατος τοῦ κράτους
ὄλην τὴν οἰκονομίαν τὴν ἐρήμωσε στους γάτους,
καὶ τὴν πίστωσιν τὴν πρώτῃν θὰ μᾶς κόψῃ μὴ γιὰ πάντα
κι' ἀπ' ὄγοντα κι' ἐνενητα μᾶς τὴν ἔκαψε σαράντα.

Μᾶς ἔμπρός, ἂς νικουρίσουν τόσοι γάτοι νηστικοί
καὶ 'στὸ παίξιμα τῆς Κορόνας ἂς γενοῦν Τρικουπικαί.
Καθὸ γάτος Παιουσιᾶς ὑπερίφρον καὶ ποντῶν
ἂς φωνάζῃ θεὸς 'σχωρίσει τρεῖς γερὰς τῶν Πατριῶν,
νὰ βλῆθῃκαν ἄρον ἄρον 'στὴν περίστασιν αὐτὴν
π' ἀνακίσειον εἰς τὰς Πάτρας τὸν Τρικούπην Βουλευτήν.

Καὶ τῶρα σὰν ὑπάλληλοι Τρικουπικαὶ παυμένοι
'στὰ κεραμίδια τῶν σπητιῶν θὰ τρέχωμε, καυμένοι,
κι' ἴσως προτοῦ γράματκα καθένας μᾶς ἰθὺ
νὰ πάρωμε τὸν ὄρομ μᾶς κατὰ τὸν Φαληρέα,
καὶ τότε δὲν θ' ἀκούεται κανεὶς νὰ τραγουδῇ
κακτηγοροῦν τὴν γάτα μᾶς καὶ τῆς λίνε γραίξ.»

Ἐλαίω μὲ μεγάλον πόνον μέγαν ἄνδρα τῶν συγχορῶν.

Δὲν εἶδασταξες, Τσουλή, πὺς σ' εἶδῃξεν ἡ Γκυρούρα,
μὰ 'στὸ τέλος τῆβρας σκυύρα,
κι' ἂν μαγάλως ἐκτιμᾷς, ὅπως εἶπες, τὸ Κορόνι,
μὰ τὰ 'κόρρωσεσ καὶ σὺ,
καὶ χροῖς 'κεκρῶν ληστῶν μὲ λυγμούς σὶ σαβανόνι
κι' εἶναι θλίψις περισθῆ.

Ἔω περίλυπος σκιά τοῦ Παππακωρίτου ὄραμε
καὶ δεξιῶν θερμῆν 'στὸν συνάδελφόν σου καμέ...
σεῖς οἱ δύο Βασιλεῖς πεταροῦσαν ἀγριμῶν,
τοῦ Συντάγματος καρποὶ καὶ στολιδία τῶν Ρωμηῶν.

Ἔεπες φαρῶς πλατύς μὲ τὸν Τάτην καὶ Τεμπέλην
κι' ὁ Γουκυράς ἀσπασμόν μ' ἔνα δάκρυ του σοῦ στέλλει...
τέτοις ζῆλα καὶ τέτοιον πλῆ, πὺς τὸ 'ἔζηλευαν Ζαρκάδια,
ὄπως λόγ' ὅτ' ἀνοικτὰ μὲ τὸ 'ακότωμα λαγκάδια.

Κλαῖν ῥαγυλοῦσ καὶ βουῶ, κι' εἶναι κρέμα λυγῶν ὄλοι
τέτοις ὄδα ληστρικῆ νὰ τὴν θάψῃ μῦρο βόλι...
τὸνέμ σου τὸ κοσμεῖ πλαισιῶν ἠρώων φήμη,
γαῖαν ἔχεις ἐλαφρῶν κι' αἰωνία σου ὁ μήμη.

Λοιπὸν πρὸς ὄλους εἶδον ἀγγέλλομεν κρυφίαν
πὺς κι' ὁ Μαντζάκος, ἄριστος 'στὴν γελοιογραφίαν,
μὲ τὰς λαμπράς του τὰς γραμμάς, ζωῆς καὶ τέχνης πλήρη,
ὅπου τὰς βλίπει καὶ γελᾷ κι' ὁ μᾶλλον κακομοίρης,
μῖσα 'στῆς ἄλλας του δουλειῆς καὶ τῆς πολλὰς σκοτούρας
θὰ κἀνῃ καὶ γιὰ τὸν «Ρωμῆρ» συχνὰ καρικατοῦρας.

Τὸ πανόρη παλληκαίρι, ὁ Κωστῆς Αἰγερινός,
κατ' αὐτὰς ἰσπεφανῶθη ἐπιτεθῆς καὶ φρωταῖος
μὲ τὴν κόρην Ἀλεξάνδραν τοῦ γνωστοῦ Καλαμποκιοῦ,
προικισμένη μὲ κανένα τῆς νιότητος στολιδῆ,
κι' ὁμορφῶς εἶπαν ὄλοι κι' ἄγνωστοί των καὶ γῆστοί:
εγετὰ χαρὰ 'στὴν Ἀλεξάνδρα, γιὰ χαρὰ καὶ 'στὸν Κωστῆ.

Ἔστὰ Πατήσι μῆς 'στὸν Φίσιερ τὴν παλὰ τὴν μυταρῆν
ὅπου μὲ φορὰ γίνονταν χαλασμός καὶ φασαρία,
ὁ ζυβεπῶς ὁ Κλαῖν κάνει τῶρα μῦρα πρώτης,
ποῦ τὴν πίνει μονορούρι κάθε πούρος ζυβεπῶτης.
Ἐκεῖ μέσα μῆς 'στὸ νέο λευκοῦδο περιῶλι
δὲ τιθῶν ῥίσιων ὄλοι,
καὶ φαγιὰ ζιστὰ καὶ κρυὰ γιὰ στυμάχους ἐλαφροῦς
καὶ ὄροσιζονται μὲ μῦρας σπινθηρίζοντας ἄφρους.